



פרשת חוקת

על הקשר שבין פרשת חוקת לבין ההפטרה בספר שופטים (י"א א'-ל"ג): "וַיִּפְתָּח הַגִּלְעָדִי הַזֶּה גִּבּוֹר חֵיל ...".

הקטע שנבחר להפטרה מספר על השופט יפתח שהחל את דרכו בתחתית הסולם החברתי, גורש ע"י אחיו והקיף עצמו ב"אנשים ריקים". בזמן מלחמת עמון בישראל, הוא נקרא לדגל על ידי הזקנים שידעו את כוחו ובמטרה לרצותו הבטיחו לו: "וְהָיִיתָ לָנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׂרָאֵל גִּלְעָד..". (ח) ההפטרה והפרשה מספרות על אותה המלחמה.

הפרשה מספרת על המאורעות בשעת התרחשותן, ואילו בהפטרה הם מופיעים באופן מפורט כאחת ההוכחות במשא ומתן המדיני שנערך כ-300 שנה מאוחר יותר, בין יפתח לבני עמון, בדבר הבעלות על חלק מהשטחים.

(יורם קימלמן)

פרשת השבוע – אליאב לזר שיעור לנשים (נחמה לייבוויץ') 11:20 בבית הכנסת

שבת פרשת חקת		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	19:30	זמן תפילין /טלית	04:41←04:38
מנחה	14.00		19:40
שחרית א'	6:45	שחרית א'	6:00
מניין שני מפוצל- לפי שמות משפחה בית כנסת ודשא ליד הפינג-פונג		שחרית ב'	6:45
שחרית ב'	8:30	סוף זמן ק"ש	09:11
לימוד הורים וילדים	17:15	מנחה גדולה בחדר אוכל	13.15
שיעור בשבת אחה"צ	18:00	מנחה וערבית	19:40
מנחה	17:40 13:30	שקיעה	19:50←19:50
צאת השבת	20:28	ערבית	20:10

אחות תורנית: דורית רידר

שבת
שלום

הקצרה על הפרשה

קורטוב של היסטוריה על "פרה האדומה":

בעולם העתיק, הצבע האדום נחשב לבעל סגולה מאגית לגירוש חטאים.

ע"פ המסופר במשנה (פרה) מימות משה ועד חורבן בית שני, קוימה מצוות פרה אדומה תשע פעמים: הראשונה - כמתואר בפרשה. השנייה - לאחר 900 שנים ע"י עזרא. השלישית והרביעית - ע"י שמעון הצדיק שהיה כהן גדול בתקופת אלכסנדר מוקדון. חמש הפרות האחרונות היו עד חורבן בית שני לאורך של-350 שנים בלבד.

ככל שהתקדמו בהיסטוריה רואים כיצד הולך ופוחת הדור ואתו מצוות פרה אדומה.

טקס שריפת הפרה האדומה בתקופת בית שני - היה על הר המשחה (הר הזיתים). הסברה למיקומו המדויק היא: היכן שעומד היום מתחם הכנסייה "דומינוס פלוויט". סברה נוספת טוענת שהמיקום הוא בחלקת ה"חלאבים" על ההר.

בתקופת האמוראים, (מאות שנים לאחר החורבן) היו באים למקום להיטהר מטומאת מת ע"י הזיית מי חטאת שנשמר במקום לאחר עשייתו. (תוספתא-פרה-פ"ג)

ישנן קבוצות בימינו שמתעסקות בנושא ברצינות. חלקן מוסיפות וטוענות ששנת תשפ"א (שתחול בעוד כמה חודשים) מגלמת את ראשי התיבות: "תהיה שנת פרה אדומה".

אנחם קימלמן - קיבוץ ראש הנקרה

קיבוץ סעד אבל על פטירתו של

אריז רחמים ז"ל

(עובד "פופלי" הוותיק והמסור)

ומשתתף בצערה של המשפחה

על האפסע עם לאה ואמחה אולדין

בשבת שעברה התארחו בקיבוץ לאה ושמחה גולדין.

במפגש שנערך אחה"צ בשכונת "שקד", סקר שמחה את הפעולות והמאמצים שנעשו עד כה להשיב את בנו הדר ז"ל לקבר ישראל ובעיקר את מפח הנפש שספגה המשפחה במהלך 6 השנים מאז נפילתו במהלך הפסקת האש במבצע "צוק איתן".

שמחה, היסטוריון פרופסור-חוקר, בדק היטב את הטענות שהציגו בפניו קובעי המדיניות בדבר המכשולים ה"בטחוניים", ה"הומניטריים" ו"החוקיים". אולם, ככל שהעמיק וככל שהעלה את פגישותיו בסולם הדרגות – עד למזכ"ל האו"ם, גילה לתדהמתו שבידי ממשלת ישראל כל הכלים הבינלאומיים לאלץ את החמאס להשיב את החללים לקבר ישראל ומי שנרתע לבצע את המהלך ההכרחי היא – ממשלת ישראל, מטעמיה הפוליטיים, כמובן.

גם מהמנהיגות הדתית-לאומית ומהרבנים הפטוריוטים שחינכו את בנו במכונה הקדם צבאית, "בני דוד" שבעלי, הוא לא חסך את שבטו. שולחים את החיילים לקרב כשהם מצוידים באמונה בצדקת הדרך, אבל לא מתאמצים כלל להשיבם לקבר ישראל כשמסתיימת המלחמה.

לאה, מומחית בתחום הנדסת תוכנה, דוקטור-חוקרת, בדקה אף היא לעומק את התהליכים הקשורים להשבת החללים. כבקיאה בתחומי סיבה ותוצאה, היא לא הצליחה למצוא קצה חוט רציונאלי או לפחות עבודת "שכל ישר" מהצד הישראלי.

הקהל ניגש לחזק את ידי ההורים, שמע את כאבם, השיא עצות והתובנה הערכית-מוסרית הקשה, חלחלה עמוק ללב השומעים.

יורט קימלמן

"יוסף לק 2 אפשרויות בחיים להתעסק בצמח או לעשות דברים גדולים" / הדר אולדין

אז מה אפשר לעשות ואיך אפשר לעזור?

כמה רעיונות ודרכים למעוניינים:

1. לספר על המפגש שהיה בשבת בסעד עם משפ' גולדין לבני המשפחה ולחברים בקבוצות הפייסבוק שאתם נמצאים בה.

2. להיכנס לאתר בפייסבוק "הדר שלי" ולהתעדכן מדי פעם על אירועים שמתקיימים. ושם גם מנהלי הקמפיין מבקשים עזרה במשימות שונות ומגוונות.

3. פרסום בנושא "השבת הבנים"-דגלים, שלטים, מדבקות, חולצות, תמונות קטנות לבית ולשולחן במשרד (לבקש מאלי קראוס או צביקה רידר)

4. "מסדר הדר" מתקיים בכל יום שישי בחץ השחור ומשודר בזום. מוזמנים לבוא מידי פעם עם הילדים, להיות נוכחים, להזדהות ולהקשיב.

והעיקר לא להישאר אדישים.

העלאת המודעות הציבורית, הלחץ להשבת הבנים לקבר ישראל והחזרת האזרחים צריכים לבוא מהעם, מאתנו.

תודה לכל מי שהגיע למפגש עם שמחה ולאה גולדין.

חמי וצביקה

עוד על תפילה בבית הכנסת ובמנייני השכונות

בשבוע שעבר פרסמתי מעל דפי 'עלים' דברים על מנייני השכונות. בעקבות תגובות שקבלתי במהלך השבוע ומחשבות נוספות אני כותב את הדברים הבאים, בתקווה להעמקת העיון והשיח בנושא. אציג כמה מהשאלות שנשאלתי ואשתדל לענות ברוח הדברים מהשבוע שעבר.

הנקודה המרכזית בדבריי עסקה בשאיפה להתפלל במקום אחד בו כולם עובדים את ה' (יועשו לי מקדש ולא יעל כל גבעה ותחת כל עץ רענן). פריסה רחבה ופיצול מביאים איתם חילוקי מנהגים והלכות. כך נראית התורה כשתי תורות, וזהו אחד הרעיונות שעומדים בבסיס איסור ע"ז.

❖ האם מבחינה הלכתית יש הבדל בין תפילה בבית הכנסת לתפילה במניין מאקום פתוח?

בוודאי. כבר קבעו חז"ל (בבלי ברכות ו ע"א): 'אין תפלה של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת', ונפסקו הדברים ברמב"ם (הלכות תפילה פרק ח, א) ובשלחן ערוך (או"ח סימן צ, ט). ברור שכאין אפשרות, אפשר להתפלל במניין ולומר דברים שבקדושה גם שלא בבית הכנסת, אבל השאיפה היא להתפלל תמיד בבית הכנסת.

❖ האם רק באלף פרשנותם לסיפור הצלפים יש ירעצ דאית את המניינים השכונתיים ל"עבודה זרה"?

בלימוד תנ"ך אני משתדל ללמוד את הפסוקים מתוך הנחה שטבע בני האדם לא השתנה. כאז, כן עתה. לכן אם במשך תקופה ממושכת ירבעם מצליח לשכנע את העם לעבוד את ה' דרך עגלים מזהב, זו תופעה שאנו מחוייבים להעניק לה משמעות. מתוך הנחה נוספת, שפסוקי התנ"ך טומנים בחובם לקח לדורות, אני מנסה להבין מה היה מפתח ומושך כל כך בעגלים המוצבים בדרך ובבית אל. תפיסה אחרת של קדושה ('כולם קדושים', הקדושה נמצאת בכל מקום) נותנת על כך מענה משכנע (אותי), ומתוך כך כתבתי את דבריי. ברור שתפיסת הקדושה הריכוזית של התורה מופיעה בעוד מקומות רבים בתורה (איסור שחוט חוץ וכו'). אמנם אין היום מקדש, ומותר להתפלל ולעבוד את ה' בכל מקום, אבל מבחינה רעיונית וכשאיפה רוחנית – זה צריך להיות הכיוון.

יתירה מזאת – נדמה לי שבעולם ההלכה רבים מייחלים לאחדות בפסיקה. פעמים שהפער הגדול בין הפסיקה האשכנזית לפסיקה הספרדית זועק לשמים. הנה כמה דוגמאות בולטות:

- הכשרת כלי זכוכית – הספרדים אוכלים ואופים באותו כלי זכוכית חלב אחרי בשר ולהיפך. לשיטת השו"ע כלי זכוכית אינם בולעים כלל. בפסיקה האשכנזית דין כלי זכוכית ככלי חרס (בולע ולא יוצא ממנו לעולם) ולכן לא ניתן להכשיר אותו. האם זה לא מוזר? האם לא כדאי להגיע למציאות של פסיקה אחת מאוחדת?
- אכילת בשר 'חלק' – בעוד שלאשכנזים אכילת בשר 'חלק' היא חומרה, לספרדים הנוהגים על פי פסקי השו"ע זוהי אינה חומרה אלא חובה מעיקר הדין.
- קטניות בפסח – מותר או אסור? לרבים וטובים המציאות הזו לא מובנת. איך זה יכול להיות שלי זה אסור ולו זה מותר? רק בגלל שסבא שלי נולד בפולין או בגרמניה ושלל בתוניס?

אפשר לתת עוד דוגמאות נוספות מעולם ההלכה (הבדלים משמעותיים קיימים גם בהלכות טהרת המשפחה) שהשוונות בפסיקה רק בגלל ארצות המוצא לא מתיישבת על ליבו של יהודי שנולד כאן במדינת ישראל. נדמה שהפתרון יגיע רק עם הקמתו של מוסד עליון שיאחד את גדולי ישראל ויקבע מדיניות אחידה בכל נושא ונושא. כדי ש... נכון, לא תיראה התורה כשתי תורות.

❖ מה זה אומר על תפילות בנוסחים שונים? האם הם לכך אתה מתנגד?

ברור לכולנו, שמציאות כזו של נוסח תפילה אשכנזי, תימני (שאמי או בלדי), מרוקאי, תוניסאי וכו' היא תוצר של גלות. יעידו על כך, כאלף עדים, שמות הנוסחים שמשמרים את ארץ המוצא של הנוסח. לדעתי זו טרגדיה. ההנחה של הנוסח של העדה בה נולדתי הביאה את הגלות לארץ ישראל (יש להניח שבעוד דור או שניים רבים כלל לא יצליחו להגדיר את ארץ מוצאם). בעשורים הראשונים של המדינה, ואולי גם בעשורים הקרובים, זה כורח המציאות, אבל השאיפה היא יצירת מקום תפילה שמאחד ומאגד את כל הנוסחים כולם.

האם זה לא נראה מוזר (אם חושבים רגע) שבערים ובשוכים רבים יש מתחם אחד שכולל שלושה וארבעה בתי כנסת? האם זה לא מעורר תמיהה? הרי כולנו מתפללים לאותו א-ל אחד, יחיד ומיוחד. מה מונע מאיתנו להתפלל יחד? המנגינות? המנטליות השונה? אורך התפילה? (אולי כל התשובות נכונות) האם זו מציאות שצריכים להנציח או לנסות לשנות? התשובה הדתית לשאלה זו ברורה לי. כך, התורה נראית כשתי תורות. ולמתבונן מבחוץ נראים הדברים כשתי דתות ולא רק כשתי עדות.

פעולת האיחוד היא פעולה מורכבת מאוד. בשכונת רמת אביב, בתל אביב, נחנך בראש השנה האחרון בית הכנסת הראשון (!) בשכונה – 'בית הכנסת לכלל ישראל'. שמו של בית הכנסת מבטא את השאיפה של המתפללים בו. בית תפילה בו יוכל כל יהודי למצוא את מקומו. בשבת פרשת בהעלותך התפללתי שם את תפילות השבת. תפילת ליל שבת התפללנו בנוסח מרוקאי (עם עצירה לשירת 'בר יוחאי' בנוסח תימני). תפילת שחרית וקריאת התורה – בנוסח אשכנזי, ובתפילת מוסף חזרנו לנוסח עדות המזרח. זמן רב הם עמלו על היכולת להתפלל יחד. ללמוד ולהחליט על מה אני מוותר ומה אני מאמץ. כך נולד לו נוסח שלא מטשטש אלא מכיל את כולם. זה לא פשוט בכלל. הניסיון שכשל בקהילת סעד – באמירת סליחות בנוסח משולב יוכיח עד כמה זה קשה לכולם. אבל לדעתי – זו שאיפה דתית שכל אחד ואחת צריכים לשקול לקדם.

❖ אז מה הולך להשתנות בסעד בקרוב?

לא יודע. זו לא החלטה שלי. רק כתבתי את דעתי. אני מנחש (מנסיון העבר של 'סליחות בנוסח משולב') שלא יתרחש שינוי קיצוני. יש דברים שקל יותר לקבל ויש שינויים יותר משמעותיים. אולי, כצעד ראשון, יש לאחד (לא כעת, בסיום משבר הקורונה) את המניינים השכונתיים של תפילות מנחה וערבית. אינני רואה הצדקה לקיומם של שלושה-ארבעה מניינים **זהים בנוסחם** שמתקיימים **באותה השעה בדיוק** (שלא כמו מניין תפילת ערבית בשכונת שקד, שכשהוקם, ביקשתי שיקבעו את שעת התפילה בשעה מאוחרת יותר [21:00], כדי שתהיה לו 'זכות קיום' בגלל זמן התפילה), במיוחד בחורף, כשבכל אחד מהם בקושי מצליח להיאסף מניין.

יהי רצון שיתקיימו בנו דברי שלמה בתפילתו עת חנך את בית המקדש הראשון (מלכים א פרק ח פסוק לח – לט): כָּל תְּפִלָּה כָּל תַּחֲנֻה אֲשֶׁר תִּהְיֶה לְכָל הָאָדָם לְכָל עַמָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוּן אִישׁ נִגַּע לָבָו וּפְרִשׁ כְּפָיו אֶל הַבַּיִת הַזֶּה: וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שְׁבִתָּךְ וְסִלַּחְתָּ וְעָשִׂיתָ וְנָתַתָּ לְאִישׁ כָּכָל דְּרָכָיו אֲשֶׁר תִּדַּע אֶת לָבָו כִּי אַתָּה יִדְעָה לְבַדָּךְ אֶת לָבָב כָּל בְּנֵי הָאָדָם:

מחנה le וצד תכנון

בחודשים האחרונים אנחנו חווים את מגפת הקורונה מכל הכיוונים. חלק ניכר מהפעילויות סביבנו הושבתו או שצומצמו מאוד. לעומת זאת, במגזר הבניה והתשתיות הפעילות המשיכה כמעט כרגיל.

בנייה ושיפוץ דירות : הפרוייקטים המשפחתיים נמשכים במרץ, וחלק מהדירות כבר אוכלסו. ברכות הנאה ונחת למסיימים וברכות הצלחה למי שבאמצע הדרך.

שכונת "ארץ הצבי" : בשורות הבאות אני מבקש להרחיב ולשתף אתכם בנעשה בעבודות הפיתוח של פרויקט גדול זה.

ראשית, בוצע חישוב מקיף, אשר כלל כריתת עצים ושיחים רבים, הכל בהתאם לאישורי כריתה מסודרים. חלק מהעצים הועתקו במבצע מורכב לבית העלמין ולמגרש החנייה המרכזי, בתקווה שבשנים הבאות ישמחו אותנו במראם ובצילם. תודה לכל העוזרים, וביחוד לאיציק, גננו היקר.

עם פינוי הצומח, התגלו מצבורי אשפה מרשימים, אשר נערמו במשך עשרות שנים בחלק שכוח אל זה של הקיבוץ. מבני העובדים הזרים נהרסו גם הם, כך ששיירת המשאיות שפינתה את כל הכבודה הזאת אל מחוץ לקיבוץ - הלכה והתארכה לה.

בשלב הבא סומנו הדרכים ומגרשי החניה המרכזיים ונחפרו לעומק כמטר וחצי (שתית), כאשר מכאן ואילך יתחיל הקבלן למלא בשכבות את תוואי החפירה, כהכנה וביסוס לכבישים ולחניות, שיסללו בהמשך.

במקביל, ובמבצע מרשים של צוות החממות, הונפה הקבוצה הראשונה של הקוביות והממ"דים, ששימשו נאמנה את ההכשרות והגופים הזמניים במשך שנים רבות, ובשנים האחרונות גרו בהם התאילנדים. המבנים עברו למשכנם החדש, בין שיכון התאילנדים החדש והפופלי, חוברו בשבועות האחרונים לתשתיות ושופצו מבפנים, ובימים אלו ממש אוכלסו ע"י קבוצת "המשתלמים". כעת ניתן לקדם את השלב השני של המבצע - העברת קבוצת המבנים השניה, שזה עתה התרוקנו מדייריהם. יישר כוח גדול לצוות החממות על התכנון וההתמודדות המוצלחת עם האתגר המורכב.

כדי להמשיך בעבודות הפיתוח, צריך הקבלן להסיט תשתיות ראשיות של הקיבוץ - קווי מים וביוב, החוצות את שטח השכונה.

בשלב הראשון יניח הקבלן קו ביוב חדש, במקום תוואי הביוב הישן. הקו החדש יתחבר לרשת הביוב הקיבוצית בצומת הנוער, ומשם ימשיך במורד הדרך בואכה בית הספר. לכן, **במהלך שבוע הבא נסגור את הדרך היורדת מצומת הנוער, ובהמשך - נחסום גם את הצומת עצמה לפרקי זמן קצרים**. כמובן שתשלח לציבור הודעה נוספת ומפורטת, קרוב יותר למועד הביצוע.

הסטת קו המים הראשי תבצע בשלב מאוחר יותר.

פיתוח הכניסה לקיבוץ : השבוע התקיימה, בצל עצי האקליפטוס הגדולים סמוכים לשער, פגישת ההתנעה לפרוייקט זה. העבודות אמורות להתחיל בשבועיים הקרובים.

עד כאן הפעם.

הכר את החקר, מלווית קצת אחרת..

קבלו את חברנו – צור בן עמי

מתי והיכן נולדת?

נולדתי בבית החולים "סורוקה" בימים שווילון הפריד בין לבין. הימים היו "תקופת ההמתנה" למלחמה שבדרך-מלחמת "ששת הימים". בל"ג בעומר, כמה ימים לפני המלחמה נערכה לי ברית המילה. מעט מאוד אורחים הגיעו מבחוץ ומי שהצליח להגיע, זכה במצווה ומיד ברח..

ספר על זיכרונות ילדות –

זיכרונות ילדות ישנם לרוב.. אשתי סוברת שחלק מה"שריטות" של ילד בקיבוץ מקורן באותן חוויות. לדוגמא: זכור לי שאם אחד מהילדים חלה באנגינה, היו כל הילדים באותה הקבוצה מקבלים קפסולה/כדור על כוס פלסטיק הפוכה על הצלחת למרות שהיו ללא תסמינים ולא אובחנו כחולים.. ביום שישי וואי וואי איזה ממתק-בננה טעימה ולימים התפנקנו בממתק קוקוס.

לא אשכח שפעמיים בשנה, חורף וקיץ, הגיעו ימי "מדידות" הבגדים. כל ילד וילדה נשלחו למחסן הבגדים בתורו למדוד שלושה זוגות מכנסיים, ארבע חולצות ועוד מספר פריטים, כולם כמובן "יד שניה". רק אם לא נמצאו בגדים במידה שלך – זכית בבגד חדש! כל בגד ובגד נכנס בקפידה לשק הגזר הגדול שהיה עשוי מפלסטיק ומשם הישר לסימון אצל אמא או אבא בבית.

חופשה מפנקת להורים, המכונה "הבראה" זכורה לנו היטב כילדים. כמה זוגות הורים הצטופפו ברכב אחד ונסעו לנפוש בעיר עם ים (חיפה, ת"א, נתניה). הסידור לילדים שנשארו בקיבוץ באותם הימים, לא היה מורכב ואם מצאת פתרון לילד בין השעות 16.00 ל 20:00 – אתה מסודר.

מה התחביבים שלך?

אני אוהב מאוד לטייל בחיק הטבע, ולא חסר לאן לטייל בארץ. לאחרונה גיליתי את תחביב הדיג. אוהב להיפגש עם אנשים מעניינים..

מה גורם לך נחת?

לראות את משפחתי המתרחבת. לפגוש את הנכדים. לפתוח את השולחן בשבת לכל ארכו "לשיתולי הזיתים" ולשיר איתם ביחד זמירות שבת.

מה המוטו שלך בחיים?

"חייה את הרגע", חייך אל החיים והם יחייכו אליך בחזרה..

למה אתה הכי מתגעגע?

לאלו שאינם ובזכותם אנו חיים כאן.

מה אתה מאחל לסעד?

כמאמר השיר: "עוד נדע ימים טובים מאלה, עוד נדע ימים טובים פי אלף, שורשינו יעמיקו סלע כמו ארזים בהר. יחד-כל הדרך, יחד- אפשר כבר אחרת יחד- איש אל איש יפתח את לבבו. רק אם נאמין וודאי נצליח..

אני מה קורה אצלכם? או: עדכון מצבין צבר ואף מילה על קורונה

גרעין להבה שהגיע באוגוסט 2018 חוגג עוד מעט שנתיים בארץ. החברה שלנו פרוסים במגוון חילות ועושים חיל: יש לנו קצינה מכהנת (מדאג'יית) וקצינה בהתהוות (איסוף קרבי). חובשים בשפע (בגבעתי, באוגדת עזה, בבה"ד 1, ובלביא הבקעה) לוחמים ולוחמות למכביר (בגולני, בגבעתי, בחילוף והצלה, בצנחנים, בשריון, בהנדסה, במג"ב ובהגנה אווירית), מדריכות ומפקדות, עובדים טכניים בחיל האוויר ואפילו סמב"צית חי"ר אחת!!

כולם מקור לגאווה ושמחה שעושים תפקידם על הצד הטוב ביותר ומהווים דוגמא לחיילים שסביבם מהי ציונות ומוטיבציה לשרת שירות משמעותי.

מתוך 30 החניכים שאיתם התחלנו, נשארו היום 17 שממשיכים לגור בסעד ונוספה גם חיילת אחת בודדה שאיננה שייכת לגרעין. השאר התפזרו לדירות בערים שונות בארץ כדי להיות עצמאיים ובעיקר, כדי לחיות בעיר (ורצוי במרכז). זהו מהלך די רגיל בגרעינים ברחבי הארץ. החניכים צוברים קילומטראז' בהתמודדות עם הארץ, מכירים חברים ומרגישים בנוח לצאת מהחממה ולהתמודד. פעם, כל עזיבה הייתה מלווה בתחושת החמצה ואפילו כישלון אבל היום, ממרומי הגיל והניסיון, אני רואה את הצורך האובייקטיבי לפרוש כנפיים ולעוף. החניכים שעוזבים את הקיבוץ אינם עוזבים את הגרעין והם שבוחרים את מידת הקשר לחבריהם, לקבוצה ולקיבוץ.

החניכים שבחרו להישאר עושים זאת מכל מיני סיבות: הם בחרו להישאר בקבוצה שהינה מקור לכוח ולתחושת ביטחון. הם בחרו להישאר פה בגלל המשפחות הנהדרות שנותנות את הלב והנשמה. הם בחרו להישאר פה כי זה הבית. כי כאן נוח וטוב להם. אז גם לנו טוב.

זו הזדמנות לומר תודה לכולכם על העזרה בכל הקשור לפרויקט המופלא הזה ותקצר היריעה..

אני מצרפת לעדכון שלי שיר שכתבה אנה סנדרס. אנה משרתת כמדריכת נמ"ח (נשק מחלקתי) בגולני, עלתה מהולנד ומתארכת אצל משפחת סאסי. אנה כותבת שירים שמטרתם לתווך את החוויות שלה לקהל הישראלי. בשיר הזה, אנה מתארת את חוויותיה ותחושותיה כחיילת בודדה מול המשפחה שלה שחיה בהולנד. נקודת המבט שלה מאפשרת לנו להבין עד כמה מורכבת המציאות של חיילים בודדים שנתקלים בקושי בכל החזיתות, לא רק מול המציאות הישראלית.

רונת ברט



לשנה וראובן עדכון ולכל המשפחה מלי טוב לבת המצווה
על הנכדה איילת בת ימימה עדכון ואורי ברקן
איחולים למחות ולנחת!

לשרה ט'קסון ולכל המשפחה מלי טוב להולדת הנין
נכד לדנה ואוהד תירוש בן לאורי ואלעזר
איחולים למחות ולנחת!



אין להם מושג/ אנה סנדרס

"משהו על געגועי"-

חשבתי לעצמי

לכתוב קטע.

זה נשמע

מדי טבעי,

'להתגעגע' זה השם השני שלי.

'להתגעגע' אני עושה עם עצמי.

בשירותים אני יושבת,

ודמעה נופלת מהעין

ופתאום אני מגלה

שלא דברתי איתם יומיים.

זה עובר עליי כמו מטוס,

שלא שמים לב אליו.

וכל פעם אני חושבת,

אולי לשלוח להם

הודעה עכשיו.

קשה לי,

ממש קשה לי להגיד את האמת.

לא כי אני משקרת,

כי את המילים הנכונות

אני לא מוצאת.

הפה שלי לא מצליח,

בשום שפה, בשום צורה,

להגיד את מה שתכננתי

אפילו לא מילה.

אני מסתכלת על התמונה,

של פעם של מזמן,

תמונה שלנו ביחד,

הוא היה כל כך קטן.

ועכשיו התחיל אוניברסיטה

והוא לא קטן יותר.

הוא בן 18 שנה, ארבעה חודשים ושבע,

אבל מי בכלל סופר?

מנסה להסביר לה את המצב

שבו אני נמצאת.

אפילו אין לי מילים

כדי להעביר ולתמצת.

לפעמים היא יכולה להבין

במה אני מתעסקת,

אל תשאלו אותה אבל

איך העבודה שלי מחולקת.

הם ממש חשובים לי,

יקרים לי,

אבל אותי הם לא מבינים.

הם גם לא יצליחו,

אפילו אם הם מנסים.

הם לא יבינו.

אנחנו גרים

פשוט בעולמות שונים.

הוא התקשר אליי,

ראיתי את הפנים שלו.

חיוך ענקי שרק משמח,

ולא רוצה להיפרד ממנו...

מועדת על המילים שלי

שנמצאות רחוק מהפה.

כמעט ארבעת אלפים וחמש מאות קילומטרים עוברים עליי,

אם פה או שם,

זה מרגיש פשוט שונה.

יש חלומות אחרים,

הבנות שונות,

ציפיות זרות.

הגעוע נשאר בליבי,

אי שם,

עמוק ממש.

חיכיתי כל השבוע,

וסוף סוף הגיע סופ"ש.

הגיע שישי בצהריים,

מרימה את הפלאפון ומקשיבה:

איך עבר היום

ואיך היה לך השבוע

כמה דקות ששמעתי

את הקולות שלהם,

הם שנתנו לי את הכוחות

לשבוע הקודם.

שמחים בשבילי,

תומכים בי

ותמיד יהיו גאים.

אבל בחיים הם לא יבינו,

מה זה אומר להיות על מדים.

אני ממש אוהבת את המשפחה שלי

ואני יודעת

שאני לא אומרת להם את זה מספיק.

אבל קשה לי למצוא

את המילים...

ואם אני כבר מתקשרת,

בזמן שיש לי,

אני לא אספיק.

לחיות בחוץ לארץ זה אחרת,

ולחורים, לאח ולסבתא שלי

אי אפשר להסביר

מה זה להיות חיילת בודדה

בשירות הסדיר.



אירוע בר/בת מצווה לילדי מרכז הקליטה "חרוב"

לפני מספר חודשים גליה לנדאו קישרה ביננו – "צוות נחשון", לבין מרכז הקליטה "חרוב" שבבאר שבע בבקשה לארגן אירוע בר ובת מצווה לילדים ממרכז הקליטה. ביום שני השבוע זכינו בע"ה להוציא ארגון זה אל הפועל על הדשא שליד מועדון לחבר.

זכינו לראות ולהתרשם מתרבות בני הקהילה האתיופית, שרקדו ריקודים מיוחדים להם, קיימו טקס וכמובן התכבדו בכיבוד מסורתי. צפינו בקליפ מרגש שצולם בשדות הקיבוץ ברקע מחרוזת שירים שהוקלטו ע"י בני ובנות המצווה. החגיגה התקיימה באוויר הפתוח בצל מגבלות הקורונה ומיקום זה שיווה למקום אווירה חגיגית ופסטורלית בעזרת העיצוב המתאים.

ברוך ה' התגברנו על הנחיות משרד הבריאות (ומועד שני שנקבע לצורך כך..). והייתה חגיגה גדולה, שמחה, טעימה ומוצלחת. את מיזם זה זכו להפיק "צוות נחשון", חבורת של 11 ילדים בעלי רוח התנדבות, עשייה חברתית ורצון גדול להעניק לילדים חוויה שמחה ומיוחדת.

כאן המקום להודות לכל קהילת סעד שבזכותם האירוע הצליח! תודה גדולה לכל מי שתרום ביריד הפורים, בשולחן ההתרמה, ובכלל. תודה נוספת לאנשים טובים שסייעו רבות להפקת האירוע: **לדותן גולדנברג** על תאורה והגברה. **ליערי חביביאן** הדיגיי האלוף שהרים את האווירה. **למיכל ביליה** על העיצוב הגרפי של ההזמנות ושלטי האירוע. **לחמי פיש ויעל וייס** על עיצוב האירוע וסידור הפרחים. **לקובי אברהם ואיתי אבן צור** על צילום האירוע. **לחגית מקוריה** על ארגון בנות המצווה. **לאודי שהם** על סידור בלות קש לתיחום מקום, **לרועי גולן** שהפיק קליפ מושקע, בליווי פס קול וצילומים מקצועיים במיוחד. **לקייטרינג סעד ולכולבו** שעזרו בציוד ובכיבוד טעים ביותר. לפנימיית גומת ח"ן על בר מתוקים וקינוחים מגוונים. אשרינו שזכינו בקהילה כזו- שפותחת את הכיס והלב למען מטרות לעשיית טוב. בתודה גדולה, הערכה ובריאות איתנה.

צוות נחשון ת"ש

וּנְשֵׁאתָם לַנְּשֹׂאוֹתֵינוּ

אל חברי ותושבי סעד, ובמיוחד להורי התלמידים בבית הספר.

בימים שני ושלישי היתה הצטופפות של ילדי בית הספר באולם ההגשה של חדר האוכל (אולי בגלל הציפס...). הילדים לא שמרו על ריחוק וחלקם אף לא עטו מסכות.

לאור נתוני התחלואה הגואים במדינה, נראה לנו שאי אפשר להפטיר כדאשתקד. השאננות, בעיקר של ילדים (אך לא רק הם) ללא מסכות במקומות הציבוריים כחדר האוכל והכלבו, יכולה לעלות לנו בהתפרצות תחלואה, חס וחלילה.

רותי ואני נמנים על שתי קבוצות סיכון ואנו שוקלים להפסיק להגיע לחדר האוכל, באם המצב לא ישתפר, כדי לא לסכן את עצמנו. כשם שעד לפני זמן לא רב היה "רגולטור" בכניסה לכלבו, יש להעמיד "שוטר" באולם ההגשה שימנע מאדם או מילד ללא מסכה קבלת אוכל. זה לא נעים, אבל נפשנו הדבר.

אנו מדברים הרבה על ערבות הדדית, נראה לנו שזוהי הערבות ההדדית האמיתית.

רותי ואלי פלוין



בע"ה

סעד חוגגת 73

תכל כליה

יוצרים פסיפס של חומר ורוח

מוזמנים לערב חגיגי שכולו חיבור ושיתוף פעולה
יום ראשון | י"ג בתמוז | 5.7.20

בתכנית:

יצירת אמנות משותפת מפסיפס
המתאימה לכל גיל- מבוגרים ילדים ונוער
שעשועון "מה משותף"
ציורי גירים לילדים

בשל מגבלות הקורונה,
הפעילות תתקיים בשלושה סבבים זהים:
17:00-18:00 קבוצה א'
18:00-19:00 קבוצה ב'
19:00-20:00 קבוצה ג'

נבקש להירשם לאחד הסבבים
בקישור שנשלח בקהילנט ובקבוצות הוואצאפ.
(מי שזקוק לעזרה בהרשמה דרך הקישור יפנה למיכל אפרתי)

מוזמנים לקחת חלק!
ועדת תרבות



הודעה מטעם מחסן הקהילה "יד שניה"

המעוניינים להיכנס למחסן "יד שניה" מתבקשים להשאיר לי הודעה בטלפון:

054-9497696

ואעביר להם את המפתח בתיאום מראש.

הודית מוסנלן

לוח הריכה חדש ואצודכן יולי-אוגוסט

יום א		יום ב		יום ג	
שחיינים מעורב	6:30-7:30	שחיינים מעורב	6:30-7:30	שחיינים גברים	6:30-7:30
שחייניות נשים	7:30-9:00	שחייניות נשים	7:30-9:00	שחייניות נשים	7:30-9:00
משפחות	10:00-12:00	משפחות	10:00-12:00	משפחות	10:00-12:00
גברים	14:00-15:00	נשים	14:00-15:00	גברים	14:00-15:00
משפחות	15:00-17:00	משפחות	15:00-17:00	משפחות	15:00-17:00
נשים	17:00-18:30	גברים	17:00-18:30	נשים	17:00-18:30
שחיינים מעורב	18:30-19:30	שחיינים מעורב	18:30-19:30	שחיינים מעורב	18:30-19:30
יום ד		יום ה		יום ו	
שחיינים מעורב	6:30-7:30	שחיינים מעורב	6:30-7:30	שחיינים גברים	6:30-7:30
שחייניות נשים	7:30-9:00	שחייניות נשים	7:30-9:00	שחייניות נשים	7:30-9:00
משפחות	10:00-12:00	משפחות	10:00-12:00	משפחות	10:00-12:00
נשים	14:00-15:00	משפחות	14:00-16:00	נשים	13:00-14:30
משפחות	15:00-17:00	נשים	16:00-17:00	גברים	14:30-16:00
גברים	17:00-18:30	משפחות	17:00-18:30	משפחות	16:00-18:00
שחיינים מעורב	18:30-19:30	גברים	18:30-19:30		
שחיינים גברים	21:00-22:00				

**השינוי תקף מיום א', 28/6.

בשלב זה אין להכניס אורחים בשעות פעילות הבריכה.

עלות אירוע לחברי קהילה- 200 ₪.

עלות אירוע שמוזמן ע"י חבר קהילה לטובת חברים- 300 ₪.

** ב-י"ז בתמוז הבריכה תהיה סגורה.

** בשבוע של תשעה באב הבריכה תהיה פתוחה לשחיית בוקר בלבד.

יהודה ואדיאל

